

DELICIE NERKOVÁ
RALF MOŠT

**RYBÍ POLÉVKA
ZA ČASŮ
KORONY**

Copyright © Delicie Nerková, 2021
Edition © Talent Pro ART, s.r.o., Prague, 2021
Cover © Ralf Mošt
Graphic design © Ralf Mošt

ISBN 978-80-7629-044-0

EPIŠTOLA ČTENÁŘŮM

Máte rádi rybí polévku? Ano!!! Ne!!! Zdá se, že buďto ji lidé milují, nebo ji naopak nemůžou ani cítit. Ano, rybí polévka rozhodně není česká bramboračka nebo maďarská gulášovka. Rybí polévku si jen tak někdo k obědu nedá, na tu musí být chuť.

Máte chuť na Rybí polévku? Můžu doporučit. Máme tu před sebou sbírku povídek a básní, které jsou nazvány jako ona polévka. Pokud čtenáři, podobně jako mně, není jasné, z čeho název sbírky pochází, zkusíme o odpověď požádat Delicii Nerkovou:

„To je přece jasné... Rybí polévka se vaří z ryby (křesťanský symbol ICHTHYS). Přidává se zelenina pro nutriční zhodnocení rovnováhy bílkovin, vitamínů a stopových prvků, dále pak koření pro povzbuzení chuti. Nakonec se polévečka trochu zahustí, aby dodala energii. Všechny národy vaří rybí polévky, každý podle svých zdrojů a tradic, ale základ je TA RYBA.“

Tak už je to jasné i mně. Děkuji.

Celý název sbírky je „Rybí polévka za časů korony“. Tento soubor povídek a básní je jakousi autorčinou osobní kronikou jednoho roku života v době pro nás dosud nevídaného a zcela nečekaného jevu. Pandemii jsme do roku 2020 znali jen z médií, historických pramenů a fantazijních románů. Slova jako COVID-19 nebo lockdown byla do března toho roku naší populaci neznámá.

Delicie Nerková je, stejně jako její přátelé, sousedé a spoluobčané, zasažena radikální změnou životních podmínek způsobenou virem, lidově zvaným korona. Spolu s ostatními bojuje s pochybami, s nejistotou přijímá i obranné mechanismy prosazované státním aparátem.

Obavy i pochybnosti v ní však nevyvolávají paniku, ale naopak se stávají literární inspirací. Celý rok se tak na příslovečném papíře vyrovnává s existencí nového viru a s jeho celospolečenskými i osobními důsledky. Nevyhýbá se kritice a skvěle ovládá umění paradoxu. Její povídky jsou krátké, ale extrémně výstižné a svou otevřeností se dotýkají srdce. A mezi povídkami, jako rozkutálené perličky, jsou zdánlivě nahodilé básně odleskem autorčina vnitřního světa. Kromě literárního zážitku kniha poskytuje svědectví člověka, který svůj život dlouhodobě podmiňuje vírou v Boha, a s ním všechny covidové události denně sdílí.

Navzdory vlastnímu onemocnění korunou a nevítanou změnou životního stylu, kterou si vyžádala všechna možná vládní opatření, hledá Delicie Nerková nikoliv jen lidské, ale Boží odpovědi na otázky vyprovokované epidemií. Spontánně takto zve své čtenáře k podobnému postoji. Obrací naši pozornost k hlubšímu porozumění životu nejen v době juchání, ale i ve ztížených podmínkách, které život snadno mohou ohrozit. Vede nás k vděčnosti za obyčejné, všední, a přesto dobré věci. Odhaluje pravý stav nouze a do beznaděje, strachu a depky přináší naději a radost prostřednictvím UKŘIŽOVANÉHO. To je ten základ, bez kterého by její Rybí polévka nebyla vůbec rybí. Slovo ICHTHYS, v řečtině znamenající původně RYBA, se pro prvotní křesťany změnilo v symbolický kryptogram obsahující jméno Ježíš Kristus – Boží syn, Spasitel. A s tímto symbolem pracuje i Delicie. Její kniha vede čtenáře k této rybě, k Ježíši Kristu, jako k tomu, který přináší vysvobození z duchovní bídy a dává naději nejen na zdravý život pozemský, ale především na ten nebeský.

A kde najdeme tu zeleninu a koření?

Delicie Nerková, nejspíš v souladu se svou vírou a povahou, přidává do příběhů odehrávajících se ve světě sevřeném stavem nouze příjemný nadhled a typický humor. A protože je Češka, doplňuje svá vtipná přirovnání i hláškami z všeobecně známých kulturních produktů a typicky národních událostí. Cizozemec by tuto českou rybí polévku asi těžko plně ocenil. Autorka neztrácí humor ani když se vnitřně pere se státními restrikcemi vyhlášenými k zastavení všeobecného nepřítele. Nebo i s nemožností žít liturgický rok jako obvykle před korunou. Když na ni padá smutek ze stavu skutečné nouze české společnosti, znovu se sbírá na nohy a dál zpívá svou píseň o naději.

Výraznou ingrediencí Rybí polévky jsou doprovodné poetické ilustrace, či snad poezie v obrazech, výtvarníka a básníka Ralfa Mošta. Polévka je proto nejen barevná, ale skýtá i další chuťový zážitek, který je nejen její součástí, ale i potěšením pro oko a duši. A jak jinak – vede též k zamyšlení!

Tak už mi nezbývá, než vám ze srdce popřát: „Dobrou chuť!“

Alena Pecková
Praha, červen 2021

TICHO ZA ČASŮ KORONY

Bylo, nebylo – žila kdesi zabezpečená ve svém sarkofágu malinká mrška. Jednou se jí zachtělo čerstvé potraviny. Protože netušila, že čerstvost je Lidl, našla si cílovou adresu v lidské buňce. Buňka zachutnala, a tak se malá korona začala úspěšně množit. Bodejť ne! Takových příležitostí!

Ráda si plánuju svůj čas. Ráda si plánuju své aktivity. Korona ale teď plánuje za mě. Nebo teď můj čas plánují rozpačitě přešlapující vlády tohoto světa?

Neplánované změny v mém diáři začaly – jak půvabné! – na Mezinárodní den žen. Po návštěvě jedné opuštěné paní v pohraničním Domově seniorů se za mémi zády definitivně zamkly dveře tohoto útulku pro osamělé. Naštěstí se zavřely až při mém odchodu. Nevypadá to, že by se brzy otevřely.

Další den to byla knihovna, další den bazén, pak se zrušily akce mých oblíbených církevních uskupení. Omezily se vstupy tam i jinam, v dubnu mám jít na operaci, ale nejspíš mi i tato rozkoš bude dočasně odepřena. V naší poliklinice se redukuje množství zdravotnických služeb, předoperační vyšetření nevyjímaje.

Nemohu navštívit kamarádku v nemocnici, nemohu využít šikovných rukou své masérky, ač mě bolí záda. Nemohu se setkat s instruktorkou počítačových dovedností, jakkoliv bych ji moc ráda okradla o její chytrý čas. Nemohu si dojet na chalupu pro uskladněné bio brambory a můj slepecký pes nesmí vejít do autobusu MHD prvními dveřmi, jak je už deset let zvyklý. Ano, chodila bych na nekonečné procházky, kdyby mě nebolelo to koleno, co mi mají operovat. Chodila bych cvičit, ale nesmělo by být zavřeno. Nesmyslně jsou zamčená i dětská hřiště, ačkoliv logika vládních opatření s ničím podobným ani nepočítá. Nad hlavou nám nelítají letadla, jindy rušnou ulici můžete přejít se zavřenýma očima, protože auta skoro nejezdí. Návštěvy přátel se nekonají, nejsou roušky, bez kterých nemůžeme do metra. Dobrovolným asistentkám, které pomáhají nevidomým je doporučeno, aby se jejich laskavý a nezištný servis omezil jen na předání nákupu mezi dveřmi a poté rychlý odchod.

Koncertní sítě zmlkly, maturitní plesy jsou poprvé v mé historii zapovězeny, přívětivé hospůdky i trapné nalejvární končí v brzkých večerních hodinách. Kadeřnictví vedle našeho vchodu utichlo, a tak mám pořád pocit, že je sobota, protože stejně jako o víkendu neslyším hukot fénů, ženský smích a švitoření z této svatyně relaxace a krášlení. I ve všední dny je tu teď ticho a nikdo nemluví.

Já vím, že tohle všechno víte. Jen jsem si to potřebovala utřídit a zrekapitulovat.

Co nám zbývá kromě počítačových her, vyplachování emocí na sociálních sítích, otupělé civění do TV bedny na stále stejné obličejy a stále stejné pozadí? Jistě můžeme třeba vyřívávat z okna své pocity, když už (na rozdíl od Itálů) jsme národ, který zapomněl zpívat a občas taky kamenuje proroky.

Přemýšlej, člověče! Tak nějak ve mně proznívá jakýsi hlas, jakési laskavé nutkání, utajená radost z netušených možností.

Stačí se rozhlédnout, a vidím hromady nepřečtených knih, cédéček s krásnou hudbou, psí oči mého chlupatého společníka, sousedku, která se o berlích štrachá na povinné rehabilitační kolečko v našem parku. Vidím seznam opomíjených kontaktů, v němž se skrývají opomíjení přátelé a možná i nepřátelé, kterým odpouštět a žehnat je vždycky problematické. Je tady i možnost pomáhat po telefonu nebo, tím, že připravím pár knížek k digitalizaci, aby si nevidomí mohli rozšířit čtenářské obzory.

Včera jsem viděla v televizních zprávách sedmasedmdesátiletého pána v reflexní vestě, který sbíral odpadky kolem zastávek MHD. Ačkoliv ho vůbec neznám, v mých očích se stal apoštolem. Občas se mi přihodí, že mi někdo pošle nevyžádaný e-mail, který se najednou vyjeví jako převelice žádoucí. Nebo si pustím internetové Radio 7, které – ač za mě nemyslí – přiměje mě přemýšlet. Nikoliv primárně o smyslu života, ale třeba o lidech, kteří své žurnalistické a rozhlasácké profesi věnují v této době tolik lásky a lidského zaujetí srovnatelného třeba s lékařskou nebo sociální službou.

Mám v sobě tak velkou radost, že ji ani ta mrňavá virová bestie nemůže zmařit. Mám radost, že jsem tu pro někoho platná, pro někoho vtipná a pro někoho k dispozici jako společník.

Nejsem most přes rozbouřené vody, spíš jen taková prťavá chatrná lávka přes nezajímavý potok. Jsou ale tací, kterým je studená a nepříliš čistá voda v potoce všedních dnů nepříjemná. Jsou tací, kteří se nutně potřebují dostat na druhou stranu. A tak zůstávám na svém místě kvůli těm, kteří o mně vědí, i kvůli náhodným zbloudilcům, protože dnes je den, který učinil Hospodin – proto jásejme a radujme se...

postní doba 2020

POZNÁMKA:

První nemocní koronavirem v ČR se objevili 1. března 2020. První opatření proti epidemii stát přijal 3. března a 10. března bylo oznámeno, že od následujícího dne budou uzavřeny školy.

Dne 12. března byl vyhlášen nouzový stav s řadou omezení pro občany a podniky, od 14. března pak byla zavřena restaurační zařízení a ostatní provozovny mimo těch nejdůležitějších.

Od 16. března byly až na výjimky uzavřeny státní hranice.

TVÁŘE ZA ČASŮ KORONY

Taková ušmudlaná březnová neděle...

Masopustem odstartovaný tradiční půst se poněkud pozměnil, prohloubil a stal se nařízeným, i když ne zrovna v gastronomickém pojetí. Roušky sem, roušky tam. Nějaká babka udala jinou babku za to, že klepala z balkonu deku. Jádrem problému nebyla příkrývka těla, ale příkrývka obličeje. Babka klepala deku nemajíc roušku na svém obličeji.

Obličeje jsou jako kniha. Takový Facebook jsou naše obličeje. Ale za časů korony???

Na procházce příměstskou přírodou nepotkávám knihy, potkávám zahuhlaný textil. Myslela jsem – před dávnými časy – že otextilované bytosti jsou příslušné k extrémistickým náboženským nebo politickým seskupením. Změnou náhledu vyvolanou současnou koronární situací jsem však ještě včera orouškované obličeje vnímala naopak jako extrémně ohleduplné bytosti. Teď vím své – jsme spíš než ohleduplní klasicky vystresovaní, tak jak to známe z minula. Úzkost a panika zahalují naše tváře. Bojím se totiž, že mě třeba – jako kdysi – může udat kdejaká babka ze sousedního balkonu.

Je krásné mít tolik volného času za časů korony. Jenže – není to můj svobodný volný čas. Není svobodný, není nádherný, není inspirativní – do té chvíle, než ho podřídím někomu Vyššímu, než jsem já, než jsou vládci a doporučené hodiny k nákupům.

V noci mám jasný barevný sen. Jdu městem nějakou širokou ulicí, a proti mně spořádaný dav lidí. Nestrkají se, nehulákají, nemávají prapory, nenesou transparenty. Tiše jdou, všichni oblečení v bílém. V tom snu si říkám – některý z těch lidí je určitě Ježíš Kristus. Nevím sice, proč mě taková myšlenka napadla, přesto se usilovně zaměřuju na všechny tváře, které mě míjejí. Ačkoliv v realitě vidím hodně špatně, ve snu ty tváře rozeznávám, ale nějak podivně. Nedovedu je identifikovat, jakkoliv žádná není zakrytá. Vyleká mě, co možná už dávno vím: jestli tady někde Ježíš je, nepoznám ho!

Probouzím se – jak to, že bych tě, můj Bože, v davu nepoznala? Vždyť nás v evangeliu přesvědčuješ, že poznat tvoji tvář znamená poznat nebeského Otce, a že takové poznání je možné, ba dokonce důležité pro náš život tady na zemi.

Je možné, že se za časů korony mění podmínky k hledání a nalézání Ježíšovy tváře? Že by to bylo těmi rouškami?

Přestávám přemýšlet o extrémistech, o přenašečích nemoci COVID-19, přestávám se zabývat hysterickými udavačkami nebo vystrašenými seniory v obchodech s potravinami. Víím, že za každou rouškou může být Ježíš tak, jak píše Matka Tereza z Kalkaty: v každé tváři hledej Krista! Tak tedy v překladu do současné reality – za každou rouškou může být Kristus. Dej si proto pozor, abys nikoho nesoudil, nikoho nespravedlivě neodmítal, nikomu nestranil a nikomu se neposmíval! Tohle ale hlavně platí nejspíš pro mě, především když koukám na televizi.

Jdu městem, a už to není sen. Proti mně a kolem mě lidé s rouškami. Není jich moc, už vůbec nelze mluvit o nějakém davu, ten by byl nezákonný. Ale tváře za rouškami zůstávají. Začínám si polohlasně zpívat nádhernou píseň od Martiny Střítecké. Jmenuje se „Hledám Tvoji tvář“.

Tahle píseň je na YouTube v mnoha provedeních. Tu, která se mi nejvíc líbí, uvádím v následujícím odkazu: <https://www.youtube.com/watch?v=DGZxf0YtEFQ>

Nezáleží mi na tom, že na YouTube je místo obrázku židovského utrápeného muže ten nádherný, proslulý blondák od Leonarda. Kdyby měl roušku, málokdo by ho poznal. Tím spíš, že i ze zkušenosti vím, že po Vzkříšení může být Ježíš Kristus za kteroukoliv tváří.

Tak tedy hledám tvoji tvář, Pane můj, každý den a očekávám tvé slovo, protože chci jít za tebou, kamkoliv půjdeš.

MODLITBA ZA ČASŮ KORONY

Mnozí z někdejších zástupů a dnešních jednotlivců ztrácejí v posledním velikonočním týdnu dřívější jistotu a víru v sebe sama. Ten sice umí to a ten zas tohle, a všichni dohromady – udělají moc anebo nic?

Od Popeleční středy, kdy nastává čtyřicetidenní předvelikonoční čas provázený pokáním a půstem, se mnohé věci dějí a mnohé se dít přestaly. Ten umí šít roušky a ten zas oděvy do zamořeného prostoru. Ten míchá dezinfekce a ten zas slouží hodiny navíc v nemocnici. Hasič nehasí požáry, ale problémy, které si s ohněm příliš nezadají. Učitelé učí, jak se Komenskému nezdálo, běžci běhají, pejskaři venčí psy a maminky děti. Policisté pomáhají a chrání, prodavači prodávají, kdo nemá zásoby nebo barvy na šňoření příbytků, nakupuje. Celé Česko maluje příbytky, zdobí vejce, plete pomlázky a vaří. Zvolená vláda vládne národu a herci v prázdných hledištích hrají svým divákům ve streamech. Opravdu se zdá, že všichni dohromady uděláme nejvíc. Spolu to přece zvládnem!

Určité bezčasí v časech korony mnohé z nás vede do neplánované samoty a duchovní obrody. Někdo hledá naději třeba v Bibli nebo v přímém přenosu z povinně opuštěného kostela. Někdo hledá ve vyhledávací význam zapomenutého slova „pokání“, protože právě teď je čas se zamýšlet, je čas se pokořovat, podřizovat, je čas se obávat. Mnozí to máme nějak podobné, a přesto jiné než ten druhý. My, kdo jsme zvyklí, modlíme se. Ano, už konečně se modlíme i za jiné, nám zcela neznámé a neproověřené. A to nám ještě v době masopustního veselí byly víceméně lhostejné zprávy o utrpení a prohrách v jiných částech světa. Ano, my, kteří jsme zvyklí, vyslali jsme ve vhodné chvíli cílený povzdech směrem k nebi, protože je přece tak křesťanské myslet na lidstvo v nesnázích. Nejsme všichni stejní, někomu je bližší košile od Borettiho než čínský kabát. Jako z udělání zrovna já patřím mezi inertní lidský druh, který si spíš náhodně než uvědoměle vzpomene třeba na požárem ohrožené protinožce nebo prosí za nenarozené děti, když už i kamení pláče nebo když média nemají lepší zprávy. Proto jsem nejraději, jestliže zbytky mého soucitu zatřese někdo viditelný, hmatatelný, čitelný a důvěryhodný. Pak se připojím a spolu to zvládnem.

Ráda o sobě prohlašuji, že trvale žiju s Bohem a pro Boha. Je to ale pravda, když stejně upřímně přiznávám, že modlitby, zvláště ty přímlyvné, neodpustitelně odbývám?

Neodpustitelně?

Dnes je Velký pátek, dva tisíce dvacet let opakující se čas, po který je nám všem permanentně k dispozici spása a odpuštění hříchu. Jediným a zároveň dostačujícím předpokladem této milosti je důvěra a přijetí toho, kdo odpustit chce, odpustit může a odpuštění nabízí. Škoda, že visí na kříži.

Anebo už dávno nevisí?

Moji přátelé a sousedé zadělávají nedostatkové droždí do nedostatkové mouky a nechávají kvasit, aby byly mazance. Jiní radostně uvítali otevření obchodů s barvami, mašlemi, květinami. Ti zdatnější uvážlivě devastují lesoparky a zahrady, aby získali zelené haluzky, kvetoucí kočičky a proutky na dvoumetrovou pomlázku, jejíž zaručeně hygienický rozměr naplňuje vládou usnesený rozestup mezi útočником a obětí.

U mě doma i v duši panuje už bezmála čtyřicet dní bezčasí ticha, díky a naděje ve vzkříšení Krista a s ním celého světa. Proč mě to letos obzvlášť tak bere?

Dospěla jsem totiž k poznání, že nelze označit jednotlivce, tím méně národ, který je výhradně zodpovědný za všechno, co nám korona vzala či dala. Marně pátrám, kdo rozdává karty. Možná ho nevidím, protože se rád schovává za špatně průhledným štítem nebo v ochranném oblečku. Pravděpodobná je i jeho schopnost přeměňování a převtělování, nečekané ukrytí se a objevení. Po čtyřiceti dnech od znamení popela jsem přestala hledat něco a někoho, kdo nebo co za to může nebo kdo či co nás zachrání před zlými viry. Naopak si stále víc uvědomuju svou zakrnělou schopnost sklonit tvrdou šiji, pokleknout na nečistý zemský povrch a pozvednout z něj toho nejmenšího, kterého mívám nejméně dva metry před očima.

Dokážu něco takového? Dokážeme to my všichni spolu? Stále jasněji vidím, že si za všechno můžeme sami. Můžeme si za dobré i zlé. Bůh, který se kvůli našemu přežití nechal v lidském těle ukřižovat, už udělal opravdu všechno. On to sám se sebou dokázal, silou lásky zvítězil

nad smrtí a marností. Silou lásky umožňuje vzkříšení a zcela nový život v nových podmínkách odpuštění a naděje. Tak proč se nezastavit, neomluvit, nepoděkovat, neusmířit a nevykročit lepším směrem?

Jen s tebou to dokážeme, Otče náš! Vždyť život věčný pro každého z nás může začít právě dnes.

Velký pátek 2020

REZAVÝ DEN

Den jako den
Jeden den z mnoha
Lidé už od rána
spěchají za svými věcmi
a rez padá do duší

Kde rez
tam mrtvo jest
tam není nic
Rez všechno zakryje
Rez skryje nicotu
jako nic

Dřevo nezreziví

Ani trny nereziví

Pod trny
Tvář
skloněná
a oči jako by šly naproti
tomu poslednímu na zemi
který ještě má odvahu vzhlednout
pochopit a snad i odpustit

Oči nic nenašly
Mohou se tedy zavřít
a už nevidět
rozpad všeho
do ničeho

Rezivý lesk
steklé krve
rozsvítil namísto slunce
jeden den z mnoha

Den jako den
kdy lidé spěchají
za svými věcmi

CHVÁLA ZA ČASŮ KORONY

Včera mi jízdní policie v našem příměstském lese vytkla, že nemám roušku. Nevěděla jsem, že les je „veřejný prostor“. Situaci zachránil můj pes, protože měl náhubek. Obě policistky zřejmě usoudily, že nejsem nedisciplinovaná senilní osoba, a že mě pro tentokrát nezatknou. Oddechla jsem si, to se ví!

Ráno jsem ve sprše chválila Hospodina, Otce, Syna i Ducha, za teplou i studenou vodu, za voňavé mýdlo, čistý ručník a dobrou snídani s ještě lepší kávou, která mě očekávala na stole. Je zajímavé, jak nás najednou upoutávají maličkosti. Doma čistá postel, kytky, kterým se daří díky svobodnému používání vody z kohoutku. Lednice, ve které nic nechybí, dostatek zásob i vhodného oblečení. Tak samozřejmé položky, tak samozřejmé konzumování jídla i čisticích prostředků! Napadá mě někdy, že jsou to vlastně dary?

Z nemocnice, v které jsem už půl roku objednaná na dubnovou operaci, mi zavolali a účastně se zeptali, jestli jsem v pořádku. Nabídlí mi, že provedou všechna předoperační vyšetření, kdyby selhalo obvodní zdravotnické středisko. Volající paní byla kompetentní, klidná, laskavá a informovaná. Z jejího hlasu nebyla slyšet nervozita ani netrpělivost. Povzbudivá chvíle pro budoucího pacienta jak naprogramovaná do nejistoty všedního dne!

Napsala mi moje dobrovolná asistentka, která mi pomáhá číst nečitelné papíry a trefit na místa, na která kvůli chatrnému zraku sama netrefím. Má prý pro mě audioknižku, kterou mi koupila těsně před tím, než se zavřela knihkupectví. Tahle paní o sobě říkává, že nemá talent na dárky.

A přece – zdá se, že za časů korony nám nápady přicházejí naproti. A nejsou to vždy nápady ledajaké.

Mailem jsem obdržela ze dvou míst nabídku doma vyrobených roušek od jiných dobrovolníků, kteří myslí na to, že člověk se zrakovým postižením si sám roušku nejspíš neušije. Jsou tak vstřícní a laskaví od „přírody“ nebo je to vnuknutí od Pána chlebů vezdejších?

Mívám problémy s dýcháním, zejména v noci. Problém se nyní zjevil i ve dne, protože s rouškou se dýchá hůř. Na procházce jsem si v duchu prozpěvovala písničku od V+W z časů válečných o tom, že

je to divný svět, divná láska,
když se mají dva rádi,
ale když jim plynová maska
při líbání vadí.

Jsem na tom dobře i v roušce. V lese sice aktuálně k líbání nikdo vhodný není, ale za chvíli budu doma a roušku si sundám, třeba i kvůli láskyplnému políbení. Hlavně neztrácet hlavu a myslet pozitivně, doporučují psychologové.

Psychologické rady nejsou univerzální, já vím. Ale v poslední době, za časů korony a roušek, jsem si už nejednou vzpomněla na zcela poslední, avšak jedinečný verš Bible, který v překladu Viktora Fischla zní takto:

Vše, čemu dech byl dán, nechť chválí Hospodina.
Haleluja!

březen 2020

OBYČEJNĚ NEOBYČEJNÉ RÁNO

Polyfonie štěkajících psů
Dvě paní se pod oknem smějí
Po kůži stéká živá voda
Na stole chleba a kniha
Ve váze květina
a v hrnku čerstvá káva

Noc za sebou zavírá dveře
ty jsi se mnou

DEPKA ZA ČASŮ KORONY

Každý den si udělej nějakou radost – zněla rada koučky pro seniory v Klubu neduživých stařenek. A do nás jako když něco vjede.

„Co to do tebe vjelo?“ táže se můj Senior Forever. Odpověď neslyší všecek zaujat zprávou z Bolzana, kde občané vykoupili těstoviny místního nákupáku. Zase nějaký fejk, myslím si, listujíc ve svém seniorsky přeplněném diáři, abych našla nějakou perspektivní radost. Volám Zuzku, mou letitou přítelkyni. Přesvědčuji, nastiňuji, lehce manipuluji. Zuzka na to slyší. Zítra tedy pojedeme do Ikey koupit skleničky na likér pro dámský debatní kroužek pravidelně hnízdící v Zuzčině prostorově rozmařilém bytě. Já si konečně pořídím pojízdné disky pro velké rostliny, které mně zvolna stěhují pryč z našeho bytu rozměrem připomínajícího lívanečnick. A k obědu dáme švédské kuličky a věčný kelímek, hurá!!!

Druhý den jsme se, Zuzka i já, z aktuálních zpráv dozvěděly, že IKEA nám zavřela prakticky za zády, a zdá se, že dlouho neotevře. Ani společenské uplatnění nových likérových skleniček se zatím neplánuje.

„To jsi ty, Depko?“ zbytečně jsem se otázala návštěvnice nečekaně postávající u našeho prahu. Typický hořce nakyslý pach jsem cítila i přes zavřené dveře. Přes bezpečnostní řetízek jsem ji odpálila: „Vypadni, bzuřo utrápená, na mě nemáš. Zítra jdu do knihovny, protože to mi dělá radost, takže tě nepotřebuju!“

Spokojeně jsem se usadila a začetla jsem se do náhodně vybraného Camusova Moru. No vida, vida, jak se ti lidé prapodivně chovají, když zákeřná epidemie obchází jejich domovy. A kolik jich nečekaně umírá, to je neuvěřitelné. Skoro jak v Číně.

Povzbudivá četba to sice nebyla, ale jsem tak trochu snobík, a tak si občas ujedu na nějaké té nadčasovosti. Možná si přečtu i Dekameron, tam je nadčasovostí spousta. Mrknu na to zítra v knihovně.

Knihovna mě jako vždy přivítala s otevřenou náručí a přátelskými nabídkami. Ale ouha – Dekameron jen na objednávku! Copak, copak? Že by byl součástí povinné četby v tomto předmaturitním čase?

Nevadí. Pavučina od Johna Wyndhama bude taky nadčasová a určitě ještě pěkně napínává, jak už tak pavučiny bývají. Je to radost, kdykoliv si zajít do opravdické a ještě k tomu blízké knihovny. Voní tu knížky, návštěva nic nestojí a jako bonus poklábosím s pravidelnými konzumenty volně získatelných knih v regálu Špajzka.

Spěchám domů, Senior Forever určitě chystá k obědu špagety, dokud je lidstvo zcela nevykoupí.

Mýlila jsem se. Po těstovinách v našem nejmenovaném obchodě nebylo ani stopy. Postavila jsem se ke sporáku místo frustrovaného Seniora Forever. Pohotově jsem uvinula frittatu jako kolo od vozu. Je to také italské a vajíčka zatím nevyprodali.

Zanořená před spaním do Pavučiny jsem si libovala, že nejsem na pustém ostrově ani ve středověké promořené Itálii, a zítra si díky vánočnímu voucheru udělám radost na kosmetické lince údržby. Už to potřebuju, jsem jen o málo mladší než hnědé uhlí. A asi tak stejně sexy.

Probudil mě telefon s paní kosmetickou recepční ve sluchátku. A že se omlouvá, i když by nemusela, a že tady máme zcela čerstvé nařízení vlády... A že nemám ten drahocenný papír s voucherem ztratit, na podzim ho určitě mohu uplatnit a směnit za gejzír životodárných zážitků. Je to dobrý, pochvalovala jsem si poslušná schématu pozitivního myšlení na počkání. Až se dobře nasnídám a vypiju znamenitou brazilskou kávu, vezmu svého psa na dlouho slibovanou procházku do nedalekého parkolesa. Tam budou zpívat ptáci a můžeme dýchat zhluboka.

- 27 -

Pérujíc šťastně do kroku svými vrzavými koleny, vyhledala jsem pohodlnou lavičku, kde byla v dosahu dostatečná zásoba klacků ke žvýkání. Pes žvýkal, trhal a devastoval, zatímco já se procházela mezi miliardami pavouků zcela utopená v představě, jak hrozné je stát se snadným cílem nenažraných jedovatých členovců. Hm, hm.

A tu najednou klapot kopyt na nedaleké asfaltové cestě, pískání na píšťalku. „Haló, haló, paní, no ano, vy...!“ Lapla jsem po psím obojku domnívající se, že je zde nebezpečí pro koně, které by můj společník mohl splášit.

Ne, ne, nebezpečí se týkalo mě samé.

„Kde máte roušku, paní? A máte u sebe občanský průkaz?“

„Roušku nemám, ani občanku. Ale můj pes má čip.“

„Upozorňujeme vás, že jste ve veřejném prostoru a roušku musíte povinně nosit.“ Údivem mi skoro došla řeč. Jen slabě jsem zapípala: „Já myslela, že veřejný prostor je náměstí a tohle že je les...“

„Les je TAKÉ veřejný prostor, jestli to nevíte,“ poučila mě policistka s chytrým mobilem v ruce, kam si něco zapisovala. „Od zítřka to bude s pokutou,“ dodala varovně a nekompromisně. Pokradmu jsem pokukovala, jestli ta druhá nemá připravená pouta.

Neměla, uuuffff.

Sotva jsem si přečetla zprávu z restaurace, že se ruší rodinná oslava naší zlaté svatby, kde se vzala, tu se vzala, přisedla si ke mně Depka. Kolem ní se vznášel odér z nepraného spodního prádla a špatně trávené potraviny.

„Tak co, nemáš už dost těch radostí?“ optala se přidržle.

Odsedla jsem si co nejdál. Hlavně žádné familiárnosti!

Chvilí jsem polykala slzy a sebelítostné rozbory situace. Nakonec jsem zvolila několikrát osvědčenou metodu nejmenšího odporu.

„Tak koukej. Když už tady sedíš, tak sed' a vyklop, co máš na srdci. Jsem ochotná tě poslouchat přesně do 12:30. Pak i se svým psem odejdu a ty tady zůstaneš sedět na svém špinavém zadku jako ten Smrták v Dařbujánovi a Pandrholovi. Nehneš se odsud, dokud na tebe nezapískám, a to může trvat stejně dlouho jako kterýkoliv stav nouze. A vůbec nepočítej s tím, že tě pozvu domů. A teď spusť, ať už to nezdržujem!“

Depka hrobovým hlasem předestřela všechny katastrofické scénáře inspirované plošně i napříč všemi nejapnými domácími i zahraničními médii. Dozvěděla jsem se detailně, kdo a kde umírá, co se děje na letištích, v alpských horských střediscích a kde se rabují obchody s potravinami a rouškami. Kam všude smím, kam nesmím, v kolik hodin se mohu zdržovat tam a onde. Že bych měla šít roušky, rodině volat jen za předpokladu, že si vydezinfikovali telefon, že senioři padají uprostřed věty jako o závod nečekající, až budou vybagrovány hromadné hroby. Půjčovat knížky si už také nesmím, sousedské tlachání z balkonu na balkon jen ve skafandru, a hlavně se budou povinně podepisovat petice na podporu autokratické vlády a odchodu parlamentu do podzemí. A těch dětí, co se nakazí a budou po celé další generace přenašeči nemoci COVID-19. A jak Bill Gates ovládl světový farmakologický průmysl a skoupil laboratoře na výrobu koronaviru. A psi to také přenášejí, a pokud ho ještě před vraty nevydezinfikuju, podepisuju rozsudek smrti sobě i Seniorovi Forever.

Přesně ve 12:30 jsem se zvedla a se mnou i pes. Na rozloučenou počůral Depce nohu, zřejmě pro její neodolatelnou vůni.

Depka zůstala na lavičce. Obdařila jsem ji vyceněným šklebem své zbrusu nové zubní protézy. Trochu se ulekla.

Senior Forever sledoval ze záznamu nějaký fotbalový zápas – prý, dokud to nezakážou.

Kdo?

Vlezla jsem do vany, pak se začumrlala do deky a rozprostřela se po gauči. S pocitem hluboké vděčnosti jsem rekapitulovala ztráty a nálezy. Děkovala jsem Bohu za Seniora Forever a psa. Za vůni, kterou ostýchavě začaly vydávat šeříky a po dešti čerstvá tráva. Za Zuzku, s kterou je už padesát let milo a často usměvavě. Za rodinu, která je třicet kilometrů od nás a můžu jí kdykoliv zatelefonovat, aniž bych musela sledovat zcela odlišné časové pásmo. Prožívám nekonečnou vděčnost za to, že můžu volně dýchat, a to myslím především obrazně. Za to, že mám ráda, co mám, a že mám, co mám ráda.

Depka asi chcipla navěky připoutaná k lavičce. Pokud se objeví, ráda ji pošlu třeba na pustý ostrov zamořený pavučinami anebo si ji ani nevšimnu. Chci totiž vyhlížet mnohou nadějnou radost, byť někde na konci tunelu.

duben 2020

NEPŘÍZNĚ ZA ČASŮ KORONY

Kde je Bůh, když je pandemie nemoci COVID-19? Kde je Bůh, když zuří války a živly? Kde je Bůh, když se cítíš ve světě sám a nešťastný?

Nikdy jsem nepodceňovala lidskou bolest. Je pravda, že člověk sám ji často zastírá, přeznačí své starosti rány a jizvy, aby druzí nevěděli, aby to nevěděli nepřátelé ani přátelé. Zranitelnost a křehkost nejsou vlastnosti, které by nás zabezpečily v časech velkých nepřízní. Zranitelnost a křehkost nestavíme na odiv stejně, jako to nedělá nemocné či zraněné zvíře. Zranitelnost a křehkost nás během vývoje naučily spolu s ostatními živými organismy vyvinout potřebné zbraně a obranné mechanismy. Co nás ale ochrání před vlastní bezmocí, když jsme vystaveni samotě nebo neznámé hrozbě? Proč je lidská úzkost a bolest tak obtížně zhojitelná?

Vývoj druhu vybavil veškeré tvorstvo zbraněmi, které do určité míry mohou chránit. Lidé svým umem (málokdy však rozumem) vyvinuli ve všech etapách pokroku zbraně, kterými se nejen efektivně brání, ale i útočí. Všechny zbraně, ať primitivní nebo jaderné, jsou však zcela bezcenné při ataku mikroskopického viru nebo zabijácké včely.

Postmoderní a technologiemi vybavený jedinec byl donedávna přesvědčen, že si může poradit v každé situaci. Stačí zastrašovat dřív, než bude sám zastrašen. Střídáním strachu a agrese se lidstvo naučilo průběžně spouštět nekonečný proces útoku a obrany. Spirála zdaru a zmaru. V koloběhu obrany a útoku vzaly nejednou za své rozum, láska, pravda, logika i obyčejná slušnost. Všelijakými maskami i ochrannými rouškami lze zakrýt kdeco, přičemž lehce ztratíme přehled, co manifestovat a co ignorovat. V nepříznivých dobách jsme si nejen osvojili roušky používat, ale dokonce je umíme ozvláštnit symboly nebo namalovanými výrazy. Pocit ohrožení neklade hranice fantazii. Taková rouška, jak se ukázalo, poskytuje nevídaný úkryt!

Málokdo se během celého procesu lidského vývoje nenaučil v ohrožení zalézat do nejzazších koutů vlastního já, aby dostatečně ochránil svou nedokonale přizpůsobenou tělesnou i duševní schránku. Také jsme se naučili virtuózně přeprojektovat mnohé problémy, které jsme raději měli moudře odstranit.

Nemysleme na nepříjemnosti, nemysleme ani na zítřek, dokud ještě platí – jezme a pijme! Dokud jsou otevřené hospody a nákupní centra!

A až je zavřou jako za časů korony? Bude po nás potopa nebo si způsobíme jinou spoušť?

Ač je to k nevíře – nejednou se mezi lidmi uskutečnil zázrak porozumění, solidarity a pospolitě pomoci. Zažili jsme, že je možné radovat se ze společného zpěvu i společné práce, z dobrého ovoce naší snahy být užitečný susedovi, rodině nebo vlasti a děkovat upřímně za každé dobré ráno. Ale jak dlouho takový zázrak může vydržet?

V úvahách jsem dospěla k zjištění, že v každé dekádě mého života se přihodila událost, která dramaticky poznamenala poklidný průběh mého dětství, dospívání, rodičovství a půlstoletého manželství. Nic z toho jsem nezapříčinila já, na těch fatálních zátočinách řeky života jsem málokdy měla chuť něco stálého měnit, vyvíjet nějakou iniciativu, aby nebyla nuda. Naopak, proti své vůli jsem nejednou zažila víry, kamenité mělčiny, znečištění vody i povodně. Brzy mi bylo jasné, že má cesta nevede bezpečným vybetonovaným korytem, ale nezmapovanými místy, která jsou nádherná, ošklivá, smutná nebo radostná. Místa svědčícími o životě a jeho pokračování v čase.

- 33 -

V průběhu života jsem nepřišla ani o radost, ani o čest, moje řeka neomylně spěje k moři a snad ještě cestou zavlaží nějaký suchopár.

Naučila jsem se, že když je s námi Bůh, nic a nikdo na nás nemá nárok.

Lidé často bez rozmyslu formulují známé klišé – obdivuji tvou víru, která ti pomáhá žít! Pro mě to bývají jen prázdná slova. Jaký obdiv? Jaká pomoc? Copak je víra nějaký podpurný nástroj, na jehož pořízení máme vlastní zásluhu? Víru může mít každý, a když ji nemá, může o ni prosit Boha. Náš Bůh není tak ošemetný, aby nám dal nějaký padělek, protože milující otec nedává kámen, když dítě prosí o chleba, nedá hada, když milovaný přítel prosí o vejce. Tohle si každý může vyzkoušet. A i když se v životě stalo, že rodiče nebo přátelé zklamali nebo nás podvedli, lze se poměrně jednoduše přesvědčit, že Bůh k takovým rodičům ani přátelům nepatří. Chci-li se ujistit, že Bůh je s námi, musím nejdřív být já s Bohem. Jak jinak to poznat?

Chci-li prožívat, že můj otec nebo kamarád je se mnou, mohu to zkoumat pouze tehdy, jsem-li s otcem nebo kamarádem. Podmínkou bývá, že sejmu masku nebo vyjdu z temného kouta na světlo a řeknu třeba, jako malý Samuel – tady jsem!

Pavel z Tarzu v Listu Římanům přesvědčivě sděluje – je-li Bůh s námi, kdo je proti nám? A hned přidává seznam konkrétních událostí a okolností, které se nás sice pokoušejí zničit, ale přes Boží svrchovanost a lásku Kristovu se jim to nikdy nepodaří. Ano, chrchlavý kašel bezdomovce, bzúčení jedovatého hmyzu, vyceněné tesáky, řinčení zbraní a válečné tance, to určitě může člověka poděsit, ale když je s Bohem, je Bůh nevyhnutelně s ním a zastane se ho, ochrání ho. A i kdyby – stejně jako Ježíš – člověk umřel, nezemře navěky.

Proč by tohle všechno měl pro nás Bůh dělat?

Inu – pro svou smluvní věrnost dokázanou ve všech biblických sděleních včetně toho nejdůležitějšího: Bůh se člověku zjevil v osobě Ježíše Krista – spasitele ukřižovaného a vzkříšeného z mrtvých.

Můžeme tedy v každé době, v každé vteřině života spolu s apoštolem Pavlem prožívat jeho i svou víru, tak jak ji vyznal v Listu Římanům, zejména v osmé kapitole a jejím nezpochybnitelném závěru:

„Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“

léto 2020

PTAČÍ SLET

Nepoznám ptáky po hlase
ani stromy podle listí
nevím jaká to květina voní
a které stvoření JAK pojmenovat

Dnes obula jsem dobré boty
co podobně jako moje hlava
snáší ten trochu již mokrý čas
kdy slunce je v mlze zachumlané

Stovky nepojmenovaných ptáků
usedají na bezejmenném stromě
štěbetajíce i zpívajíce
ke chvále jména Nejvyššího

PODZIMNÍ PROMĚNY

V tom všem mumraji
v tom chaosu všedností
a příkazů
chtěla bych
sednout si na lavičku a pozorovat
jak list po listu padá
nesmyslně a čistě
na zaprášený asfalt

Sochy v parku
stejně jako loni
nikdo nepřioděl
nenapadá to ani
červené a zlaté javory
štědře rozhazující listí
jak zbytečné myšlenky

Vítr nervózně listuje
knihou kterou mám v záloze
(kdyby se listů nedostávalo)

Stařecky uslzenýma očima
a srdcem dvacetileté
čtu vzkaz o tvé proměně:

„Už nejsem ten, kým jsem byl
láska však zůstává
a víra i naděje
s větrem neodlétnou“

JÉŽIŠEK ZA ČASŮ KORONY

Jako malá holka vyrostlá na pražských Vinohradech jsem měla Vánoce spojené s třímetrovým nablýskaným stromkem, koledami z gramofonových desek, s návštěvou jedné nebo druhé babičky, s hádkami rodičů, se sněhem, se vzácnou příležitostí být na bohoslužbách v katolickém nebo husitském kostele, podle toho jak se rodiče ve finále dohádali. Ano, a také jesličky, Tichá noc a Adam Michna z Otradovic. Nejlepší ze všeho byly knížky, které jsem si mohla o vánočních prázdninách bez omezování číst. A z nich nejlepší byla Baarova Hanýžka a Martínek a Zápotockého Barunka. V těch knížkách byly Vánoce zasněžené, usebrané a plné přátelství, lásky a obřadů, které už moje rodina neznala a ani je nevyhledávala. A to mi bylo líto.

Vánoce vlastně nikdy neplnily má očekávání. Spousta vyplývané energie, kterou nikdo nedocenil, zklamání z dárků, které málokdy upřímně potěšily, hodně jídla, které se muselo sníst, hodně akcí, které se musely uskutečnit, protože jsme je přece tak dlouho plánovali. Očekávání tady však přesto pokaždé bylo, ta radost z hudby, knížek, nadšení dětí, z návštěv a času sdíleného s lidmi, které máme rádi.

S mou nově nabytou vírou v příchod Spasitele se prožívání vánočních svátků změnilo. Jako by se ta očekávání posunula tam, kde odedávna byla. Příchod Mesiáše, čas sdílený s lidmi, kteří vás mohou mít rádi, aniž jste s nimi vyrůstali, pracovali, chodili do školy nebo do stejného klubu. Byla to zvláštní rodina, ti křesťané... A zůstává jí dosud.

Letos tu máme časy korony, čas pandemie, čas COVID-19. A dárky se objednávají na internetu spolu se zásobou roušek, vánočního cukroví, potravin a nápojů. Po jablíčku, po oříšku... Možná i Jéžišek přijde jako balík do ruky nebo ho přiveze zásilková služba, ale jen k vrátkům, protože dál nemůže kvůli vládním nařízením. A tak to vypadá, že kostel budeme mít na streamu a koledníčky v nějakém vánočním filmu. Jak budou ty letošní Vánoce vypadat? Nikam nemůžeme, brouzdání po nákupních centrech nepřichází v úvahu, kdo ví, jestli se budou prodávat stromky a živé ryby. Je tohle snad konec Vánoc v Čechách?

Hanýžka, Martínek ani Barunka nedostávali vánoční dárky. Nezdobili stromečky, nešopíkovali ani nelétali o vánočních prázdninách na dovolenou do teplých krajín. Dokonce ani neměli rádio, natož pak televizi! Čas sdíleli se svou rodinou, a když to počasí dovolilo, zašli na Boží hod do kostela slavit Boží dítě – jako příslib, jako naděje, jako svou osobní realitu. Nemívali doma Bibli, přesto věděli, ke komu se modlit a co s ním probrat, když jim bylo veselo i neveselo. K večeři společné zpívání a poděkování Bohu za kroupy s houbami a míchaninu ze sušeného ovoce. Ti bohatší i za vánočku.

Prý jsme všichni z té korony unavení, nálada blbá, křesťanská komunita virtuální, děti zlobí, matky se hrouť a učitelé jsou stejně vyčerpaní jako zdravotníci, hasiči a ministři. Divné časy. Ale přes to všechno – má duše po tobě dychtí, Bože. Za úsvitu, v noci i v poloprázdných vagónech metra. Má duše tebe velebí, protože ty jsi v tom všem s námi a nabízíš svůj úkryt, ve kterém přečkáme temnotu i mor. A dneska je den, který jsi učinil, a tak já sám a raduji se z něj. Ty jsi, kdo stírá slzy za ty, kteří tohle všechno nepřežili nebo kteří sami pláčou za zavřenými dveřmi nemocničních pokojů a pečovatelských domů. A jsi to také ty, kdo se směje s dětmi, které mají radost, že je táta vezme na kolo nebo že je pomazlí babička, kterou dlouho neviděly. Jsi to ty, kdo k nám rád přijde na večeři, aniž bude vyžadovat šupinu pro štěstí pod talířem. A na tuhle večeři se já osobně moc těším, možná víc než Zacheus, kterému až poté, co tě pozval ke stolu, došlo, co všechno dáváš.

Hosana na výsostech Bohu, který rozjasňuje svou tvář, ať v roušce nebo bez ní. Sláva Otci, Synu a Duchu svatému, který nachází v lidech zalíbení i za časů korony.

ADVENT V ROCE NULA

Očekáván
Vyhlížen
Nepoznán
Odmítán

Zas jako v roce nula
Klepe marně na dveře
těch našich normálních
českých rodin

Vánoce nejsou ve znamení nouze
ani vraždění neviňátek
tak dopřejme těm našim dědicům
trochu té chvilkové rozkoše
z nabídky obchodních řetězců

Vše máme pod stromečkem
nebo v ledničce
nebo v televizi
nebo...

Stejně jako v roce nula
se k nám sklání
aby uzdravil slepé
pozvedl chromé
osvobodil vězněné
a nuzným přinesl evangelium

Jenže
žebrácké mošny přetékají
nevídanými lahůdkami
a evangelium zůstává nepovšimnuto
stejně jako v roce nula
- stále totiž není v červených číslech

POČÁTEK SLUNOVRATU V ČECHÁCH

Tolik sněhu letos
nikdo nečekal
a on tu je jak kdysi
jako tenkrát
V každé vločce trocha milosti
a dohromady - zázrak!

Pod nohama krystalový cukr
kterým andělé zasypali cestu i les
a v dálce zvony
a šlehačkové siluety věží

Už se smráká
- měla bych se bát...
ale mám kolem srdce ovinuté
ruce s jizvami v dlaních
a ty mě chrání

Někdo ti ukradne radost
jiný zpět ji daruje
a místa kudy prošla smrt
září světlem znovuzrození

Jsme tady
ty a já
aniž víme
na jak dlouho
(tím se nic nemění)

Do času pokoje
nad Mesiášovými jeslemi
vzlétám

Nasyčena vší tou dobrotou
mávám křídly na uvítanou
novému slunovratu

MASOPUST ZA ČASŮ KORONY

Aniž jsem si všimla, vplížil se do mé horečnaté (ne)existence Nový rok, v patách za vetřelcem covidem. Ten se nerozpakoval mně i mému Seniorovi Forever zkazít poslední dny starého roku a mnoho dnů roku nového.

Ano, jsou chvíle, kdy si v polospánku způsobeném nemocí útržkovitě vzpomenete na slova nějaké písně nebo modlitby. Hlavu ani patu to nemá, jen jistota, že Vykupitel je živ, občas natřepe přežžený polštář pod bolavou hlavou. Napadá mě zeptat se – co mám dělat, Bože, s tímto fantem, o který nestojím? A odpověď?

Nedělej nic, jsem v tobě a ty ve mně. To zatím postačí.

Po fázi mráкотného spánku syceného pokleslými myšlenkami a psychotickými sny zatápám v mobilu. Tak se ze SMS dozvím, že kdo v úkrytu Nejvyššího přebývá, přečká noc... V úkrytu Všemocného jsem přečkala hodně nocí i dnů naprosto neschopná myšlenky či fyzické iniciativy. V protikladu stavu bezmoci byl nepochopitelný pocit naprostého bezpečí. V probouzející se mysli se mihla myšlenka – co asi Bůh udělal se vším tím promarněným časem stráveným vleže na prahu bdění a spánku? Válím se jak hovězí oháňka, zatímco probíhají volby v USA, zákazy střídají rozvolňování, PES je neustále ve zbytečném střehu, rodinky se radují na zakázaných lyžařských svazích, kde je procento kontaminovaného vzduchu vyšší než v narvaném autobusu, a poslanci se perou ve sněmovně. Ničemu nerozumím, a tak pokračuji ve válení se, protože to mi jde nejlépe.

Po čase jsem si vzpomněla, že můj stupidphone umí stahovat lečjakou literaturu, a tak jsem si stáhla Parabibli. Hodně srandy, ale Duch nezafoukal. A hele, na tom serveru mají i žalmy, to by se mohlo hodit. A hodilo se. Řada žalmů od 85 do 105 se prodrala mým vědomím až k srdci. To jsi tehdy, Hospodine, netušil, že tenhle Tvůj chléb a voda živá jsou jak na míru připravené pro časy korony! Anebo jsi to věděl, ale moudrým neukázal. Mají dost své moudrosti, nejspíš.

Jenže já, prostřáček Boží se splihlými odrosty na hlavě, v permanentně zapocené noční košili, s bolavými svaly i mozkovými závitými, mám znovu a opět Tvou milost. Jsi ve mně a já v Tobě, však jsi to říkal! A tak budu naslouchat, k jaké naději mě posíláš.

Svátek Tří králů obvykle zakončuje čas vánoční a startuje období masopustu. Máme pár týdnů na nezřízené juchání, masožraní, popíjení, zkrátka tohle období vybízí dělný lid, aby si zaslouženě užíval, než přijde utrápená Popeleční středa a čtyřicet následných dní vědomého odříkání. V tu dobu se srdce spasených z pouhé víry začnou těšit na svátek svátků. Velikonoce nám každý rok v symbolice ukřižování a prázdného hrobu připomenou, že i nás čeká vzkříšení a život ve stálé přítomnosti Ježíše Krista.

Do Velikonoc a nadcházejícího jara zbývá překonat mnohé dny ve stavu nouze, zbývá prokletit si cestu mezi zdravím a nemocí. Na juchání a užívání můžeme zapomenout, na to se letos fakt nehraje. Každý si svůj masopust užije, odžije nebo přežije, jak umí. Někdo v zakázané hospůdce, na zakázaném vleku, na zakázaných oslavách, redukováných svatbách, pohřbech nebo ve virtuálním světě vzdělání nebo duchovního společenství Církve vymezené a omezené aktuálním stupněm epidemie. I kulturu tu máme virtuálně, i zábavičky na netu. Pořád je kam hrábnout, když je mysl vyhladovělá a srdce přednastavené na vztahy.

Tak jo. Na plesání na plesech zapomeneme. Na tlachání při skleničce něčeho dobrého taky, a stejně i na radovánky jarních prázdnin a oblíbené příležitosti ke shlukování. PES nikdy nespí, a tak nám hezky nalajnuje obrysy hřiště i povolené vzdálenosti.

Jenže já jsem tady, zatím pořád ještě spíš horizontálně než vertikálně, ale určitě víc reálně než virtuálně. Jsem tady, věrně očekávajíc tu zaslíbenou naději, ke které mě, Bože, jemně leč nesmlouvavě postrkuješ. Sbíráím síly, hledám moudrost. Sháním se po své výzbroji, která je někde pohozená a dosud k nepotřebě.

V jakém našem časoprostoru probíhá letošní masopustní období vlekle a nudně, nicméně přibližně v jeho třetině se hlásí Hromnice. Na Hromnice o hodinu více – informuje pranostika. Více čeho? Nejspíš se tím myslí hodina denního světla přibylého po slunovratu. Jistě, světla není nikdy dost. Ale i malá svíčka zažene tmu, natož pak pořádný paškál.

Tak prosím, sviť nám všem, sviť, Duchu světla Božího, ty, který dáváš uzdravení, odpočinek, ale i život, smrt a vzkříšení. Ty sám jsi nadějí všech, které neopustila touha být ti k něčemu

dobří, které neopustila touha být dobří třeba i tomu nejmenšímu bližnímu. Jako služebnice za moc nestojím, ani nevím, kde jsou mé hřivny, a zda jsi mi vůbec nějaké svěřil. Nedokážu bilancovat, nedokážu ani plánovat. Dokážu Tě milovat přesně tak velkým kusem srdce, které jsem schopná ovládnout. Dokážu procítit až do kořínků vlasů vděčnost, že jsi mě i Seniora Forever tím covidovým neřádstvem provedl, že jsi nám dal všechno, co je třeba – sebe navzájem, rodinu, přátele a desítky andělů Přímluvců a Zachránců. Ráda bych skákala radostí z tvého jména, i tohle mohu jen virtuálně, ale o to s větší vírou. Do úst mi dáváš novou píseň, kterou nám zachoval starý prorok Abakuk a kterou moc ráda zazpívám, ač zpívat není ani povoleno:

I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jáсотem oslavovat Hospodina, jásat k chvále Boha, který je má spása. Panovník Hospodin je moje síla. On učiní mé nohy hbité jako nohy laně...

masopust 2021

DRŽ MĚ ZA RUKU

Drž mě za ruku
když jsem šťastná
Drž mě za ruku
když spím
Drž mě za ruku
když šílím
Drž mě za ruku když padám

Drž mě za ruku
když vzlétám
Drž mě za ruku
když se bojím
Drž mě za ruku
když se neznám
Drž mě za ruku
když pracuju
Drž mě za ruku když lenoším

Drž mě za ruku
ale ne teď!
Teď tě chci objímat
a pak
rozvázat šňůrky
tvých opánek

NOUZE ZA ČASŮ KORONY

Stav nouze... Tak to jsme neznali. Ani naši otcové takový stav neznali, protože v socialismu žádná nouze nebyla. Nouze je produkt kapitalismu. Čím kapitálnější kapitalismus, tím je nouze nuznější.

Představujeme si otrhané nádeníky pracující do úmoru za nuzný peníz, zatímco vykořisťovatelé si vyskakují. Anebo ztracené poutníky v poušti, bez vody a bez přístřeší. Představujeme si ubožáky žijící v nelidských podmínkách všeho druhu. To je nouze.

Kladu si otázku, jak prožívat nouzi, když mi až do domu přinesou hotové a chutné obědy, různé firmy se předstihují, aby uspokojily jakoukoliv poptávku – od značkových lihovin po originální umělecká díla. Ve stavu nouze lze zakoupit investiční byt nebo bitcoin, stejně jako investiční drahokam nebo patent na vědecký vynález. Kde je tedy ta nouze?

Venku potkávám docela hezky oblečené a dobře živené lidi, mají dostatek aut, sportovního vybavení, nápaditě oblečených dětiček i slušivě učesaných pejsků. Na řece se pohybují plavidla, na cyklostezkách kola i kolečka rozmanitých druhů.

Co nám vlastně chybí, když jsme zdraví a covidové mutace se nás osobně dosud nedotkly?

Přemýšlím ve svém srdci o darech Božích i o marnosti, která vším prokvašuje, lepí se na paty i na ruce. O pocit marnosti tedy také nouze není.

Zpočátku pandemie jsme si ani nepovšimli, jak moc chybí úsměvy. S rouškami na tvářích jsme pozbyli mimiky. Optimista si mohl říkat: Je fajn nevidět všelijaké zarputilé obličejy, tváře, které snadno přenesou svou našťvanost, jakmile na ně pohlédnete. Roušky jsou fajn!

Pak se ukázal problém s hlasem. Nikdo pod rouškou nešvitoří, verbální sdělení se omezují na nezbytný obsah, hlas není modulovaný, takže i když mluvíme, je ta komunikace jaksi bezpocitová. Dýcháme úsporně, abychom si nepřivodili infarkt nebo příliš zavlhlo ústenku. A spousta lidí nerozumí. Kdo je odkázaný na odezírání, jako by neexistoval. Kdo si chce zazpívat, má na kahánku. Dokud se zpívalo, ještě se neumřelo... Brázdíme ulice, někdy i obchody. Kde jsou ty časy, kdy jsme mohli z plných plic vynadat všelijakým dotěrům, že se o nás v tlačenici otírají? Nebo popadnout za ruku člověka, který jde naproti nebezpečné situaci? Jak se zeptat na cestu, když se vzájemně vyhýbáme nejméně dvoumetrovým obloukem?

Omezení nás stahují jako obruče. Jdu městem, mám žízeň a bolí mě nohy. První nápad – někam zajdu, dám si kávičku, minerálku a něco menšího, kouknu po lidech, jak se dnes tváří... Nezajdu, nedám, nekouknu. Začínám chápat, co je nouze? Bolí mě záda, lékařka nejistým hlasem doporučila virtuální masáž. Nehty u mých nohou mi začínají být na obtíž. Snad mi je okouše pes, protože sama si pedikúru neudělám. Je tohle nouze?

Poslouchat koncert ve vlastním obýváku mě může bavit, když mám třeba nohu v sádře a cesty za kulturou jsou mi kvůli ní odepřeny. Ale koncert v obýváku, byť podpořen technologickými zázraky, není to samé, jako když můžete v koncertní síni loktem drcnout do kamaráda sedícího vedle vás a pokývat hlavou na znamení nadšeného souznění s interpretem. On na jevišti, my v hledišti. Jak jsem mohla být tak nadutá a odsuzovat pokašlávání posluchačů v pauze mezi hudebními větami? Moje současná nouze se začíná podobat surrealistickým obrazům nebo horečnatému snu.

V troubě se peče kachna, v lednici se chladí pivečko. Máma má narozeniny, a tak si pozvala pár přátel, aby neobědvala jen se svými vzpomínkami, případně spolubydlicími. A už zvoní telefony, pípají SMS a chodí rychlé maily. Máma má na čele pot a v očích slzy. Z pěti pozvaných jich sedm nepřijde. Ani dnes, ani zítra. Nejsou v karanténě, nejsou nemocní. Ani máma není nemocná, ani její spolubydlicí. Pozvaní hosté mají STRACH! Doba je zlá a restriktce nedovolují to ani ono. A pokud dovolují, lepší nic neriskovat, lepší sedět doma a louskat buráky. Máma, která bývá sama i bez pandemie, je o to víc sama, oč větší je strach. Strach její i strach těch, kteří jí v životě ještě zůstali.

Za stavu nouze někteří máme spoustu času, a tak si přehráváme videa a prohlížíme staré fotky. Na fotkách jsou hory, historická náměstí, rybníky, moře a ještě vyšší hory. Jsou tam také lidé. Smějí se, něco si povídají. Někteří se žení, některé vdávají. Všichni vypadají šťastně a vesele. Děti si hrají ve velkém chumlu, ani nepoznáme, které jsou ty naše. Někdo jede na koni a někdo jiný se ho snaží dostihnout. Na novější fotce je třída devátá B, včetně našeho

potomka. Je teď o rok starší a dosud pořádně nezná své nové spolužáky na střední škole, stejně jako jeho starší bratr ještě nepoznal své profesory a studenty, kteří jsou již půl roku jeho kolegy na vysoké.

Už rok trvá nouze o oslavy. A nejsou to jen ty rodinné a firemní. Máme tady také prostory, v nichž se tradičně setkává a sdílí Církev Kristova. Křesťané slaví neděle, coby svátek Kristova i svého budoucího Vzkříšení. Židé slaví soboty, protože sabat je den Hospodinův a jeho odpočínutí. A všichni jsou pospolu a mají radost, že se vidí a mohou si potřást rukou, obejmout se, políbit se. A třeba i společně hodovat, protože celý církevní i židovský rok je bohatý na příležitosti, jak se setkat u Božího slova a společného stolu. To bylo. Nyní je o setkávání a hodování nouze. Jak chcete oslavovat a hodovat s nedělní obrazovkou, na kterou ani pro slzy nemusíte vidět? Co platno utěšovat se, že jsme na tom lépe než v kriminále nebo v době temna, kdy naši předkové kvůli účasti na bohoslužbách riskovali život i majetek? Zkrátka, je vám smutno a nejste jediní. O smutek tedy taky nouze není.

Před pár měsíci mi volala přítelkyně, že prý jí už hrabe. Poskytla jsem jí několik nevyžádaných rad. Myslím, že jí asi víc potěšilo, že jsme si mohly popovídat, byť jen po telefonu.

Včera jsem došla ke stejnému pocitu. Nemám nikoho, kdo by mi pohotově dal dobrou radu proti stýskání a pocitu promarněného času. Moje vlastní rada, kterou jsem si poskytla, zní – každý den zavolám někomu, po kom se mi stýská anebo o kom si myslím, že by se mu mohlo stýskat. Je to dobrá rada. Už jsem se podle ní začala řídit. Změnila jsem si tarif a zahodila ovladač televize. Myslím, že obě tato rozhodnutí přinesou dobré ovoce. Je totiž nouze o rozhovory.

Kdo nerad čte, o mnohé přichází. Jsem stará škola, počítačové hry ani nekonečné brouzdání po internetové síti mně k srdci nepřirostlo. Čtu knížky dosud nepřečtené, ale i ty, které mi už před lety nezištně poskytly dobrou náladu a přesvědčení, že můj život mohu dát do pořádku, pokud o to vážně stojím. Knihy jsou plné příběhů, z kterých mohu přijímat radost i moudrost. O knihy zatím nouze není, jakkoliv kdysi přívětivá místní knihovna a přívětiví lidé v ní, se nyní omezují na výdejní okénko. Pandemie je neúprosná i v knihovnictví.

Mnohé knihy nenahradí tu jedinou, o které mnozí víme, že se nazývá Bible. Také jsou v ní příběhy, také je v ní moudrost. Nad to ovšem jsou obrovské prostory mezi řádky, kde můžeme číst vzkazy od jejího autora, mnohá povzbuzení i varování. Můžeme z ní čerpat jistotu, že autor, tvůrce, spasitel, vykupitel světa, beránek ani Mistr není daleko. Byl tu před počátkem věků a bude tu i po jejich konci. Důležité pro mě je, že je tady i teď. Že je tady i ve stavu nouze.

O Boha jsme nikdy nouzi neměli, vždycky stál a stojí o to být s námi. Je to stejné, jako když já toužím být se svými dětmi, se svými přáteli, s lidmi, kterým chci a mohu prospět. Jako když chci být s někým milovaným, o čemkoliv si s ním povídat a být na jedné vlně.

Bůh mívá po celou dobu naší existence nouzi o nás. Poprvé si to uvědomil, když hledal Adama, který se schovával někde v křoví, protože přestal důvěřovat sobě a následně i Hospodinu. Místo lásky prožíval Adam strach a stud, bál se trapasu pro svou nahotu a bál se trestu pro svůj hřích. A od té doby jsme na tom mnozí, nebo spíš většina, úplně stejně. Jsme prostě ve stavu nouze, kterou sobě i Bohu působíme samotou a dobrovolnou chudobou duše i ducha. Vítáme zážitky, které pomíjejí, vyhledáváme marnost, protože ta nepomíjí a rodí další marnost. Pro svou nedůvěru a strach jsme často tak osamělí, že už ani sami sebe nepoznáváme. Tak, a to teprve je ta správná nouze!

George Eliotová napsala: „Nedůvěřovala jeho náklonnosti, a tak musela poznat, že její osamělost je mnohonásobně citelnější než nedůvěra.“

Napadlo mě, jak často svou nedůvěrou budujeme nebetyčné zdi, ploty z ostnatého drátu, vodní příkopy a komunikační pevnosti. Napadlo mě, že strach a nedůvěra, obavy z trapasu nebo trestu nám na tisíc západů zamykají dveře ke svobodě a lásce. Napadá mě, dnes, ve stavu nouze, že nepotřebujeme, aby jakákoliv vláda stav nouze vyhlášovala. S pocitem nezměrné bolesti mě napadá, že na prožívání stavu nouze si vystačíme sami.

VE TVÉ KRAJINĚ

Ve tvé krajině kráčím po jezeře
a vodu do dlaní nabírám

Chutná jako ty

Ryby vyskakují nad hladinu
a stejně jako andělé a ptáci
radostným zpěvem tě oslavují

Naslouchám varhanním preludiím
z hlubokých lesů
bez lovců a vítězných rohů

Tvou krajinu neohrozí mračno
nespálí padající hvězdy
ani vítr ani suchopár jí neuškodí

Na konci nesmyslné cesty
která se konečně stala cílem
ve stínu tvých křídel spočívám

KOLEDA

Stůl je bíle prostřený
na něm chléb a víno
znamení milosti
a taky osolený brambor
abych věděla odkud jsem
a čím mám být

Koledníci vystrojení mobily a kořalkou
mávají pomlázkami
žvatlajíce své hody i doprovody
Žádají si hlavně pukavce
pro vyjádření nedůvěry
panovníkům i dvořanům
Do rozkvetlých stromů
Bůh pláče svou bolest
pro mrtvého Lazara
Večer na mé lůžko
padají hvězdy
splněných i nesplnitelných přání
a slyšet je šum andělských křídel
jak posel vrací se
od prázdného hrobu

O čem podá zprávu?

DIÁŘ ZA ČASŮ KORONY

Mám ráda svůj papírový diář. Dávám si záležet na jeho vnější podobě, prodavači v papírnictví mě znají. Schovávají mi modrý, vědí, že tohle je moje oblíbená barva. Barva naděje. Když modré diáře nejsou, prodavači se omlouvají. Nevadí. Přizdobím svůj nový diář polepkami, které mi tu naději připomenou. Někdy jsou to povzbudivé citáty, jindy obrázky dětí, krajin, moří nebo hvězd. Kolem nás je spousta inspirace a pro naději stačí vztáhnout ruku, třeba k nebi.

Diáře jsou fajn, člověk ví, odkud jde a kam směřuje. Někdy dokonce ví proč. Bylo to tak i na počátku roku 2020. Když jsem pořádala své plány pro tento rok, překvapilo mě, že pořád je na co se těšit. Miluju rodinné oslavy, na kterých se sejde nejen širší rodina, ale i spousta přátel. Pravidelně chodívám cvičit, a tam jsou kámošky, které, stejně jako já, domlouvají svému stárnoucímu tělu, aby se čiperněji pohybovalo a nemyslelo na lecjakou bolístku. Spousta se jich dá rozdýchat a rozcvičit, takže se nám do jisté míry daří oddálit vizi starého železa. Také mám z předešlého roku zakoupené vstupenky do divadel, abonentku na koncerty, permanentku do bazénu. To jsou místa, která si – kromě shromáždění křesťanstva – nejvíce oblíbují. S radostí zapisuji do diáře, kdy a co, přizdobím veselou samolepkou nebo symbolem. A těším se, protože kromě těchto zvyklostí tady bude i dovolená, v diáři je radostnou šípkou proškrtnutý příslušný týden, který strávím také s přáteli nebo s někým z rodiny. Přátele, sousedy a jiné přívětivé osoby potkávám na nákupech, v čekárně u lékaře, na přednáškách nebo v parku na procházce se psem. A když už nějakou dobu nikoho nepotkám, stačí zvednout telefon, domluvit si návštěvu, společný oběd v restauraci nebo prohlídku zajímavé výstavy. Člověk není ostrov, a z toho mám velkou radost.

V půli března roku 2020 jsem začala poprvé masivně škrtat v diáři. Jediné, co zůstalo, byl naplánovaný termín operace v nemocnici mimo mé bydliště. Mě samotnou, ani vztahy, které se mi cestou životem přihodily, škrtnání v diáři prozatím nijak nepoškodilo. Ano, je tu pandemie, je tady lockdown, zákaz návštěv v nemocnicích a zařízeních pro seniory. Zavírají se hotely a centra lidských kratochvílí. Bůh si zřejmě myslí, že bychom měli se spoustou našich zvyklostí a ustálených hodnot něco udělat. Možná něco zásadního. Prostě, ocitli jsme se ve zkušebním období, jak to známe ze školy. Každé zkušebné období jednou skončí. Těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému. Snad tedy i koronavirus.

Škrtnáme oslavy, škrtnáme kulturní akce. S těmi duchovními se stěhujeme do virtuálního prostředí. Nic moc, ale i za to začínáme být čím dál vděčnější. Do virtuálního prostředí se stěhují školáci a studenti. Přicházejí o vztahy a nemají moc šancí jiné navazovat. Skončil skaut, kroužky, umělecké školy i sportování. Jak dlouho může být dítě bez vztahů s vrstevníky, aniž by doznalo újmu na duši a svém sociálním rozvoji? Bůh ví. Situace dětí i mladistvých připláclych k obrazovce zpočátku nevypadá nijak hrozně. Beztak pořád šmejdili v mobilu a na internetu, pro ně je to zábava. To bylo.

V létě toho roku, kdy se svět změnil, se zdálo, že nejhorší má zkušené lidstvo za sebou, teď už přijdou jen dobré časy. Relativní svobodě se říká rozvolnění. Svoboda spočívá v tom, že si můžete jít nakoupit třeba plavky a ručník, můžete jíst, kde chcete a co chcete, můžete jít do baru na panáka nebo do kostela na bohoslužbu. Můžete dýchat bez roušky, můžete zpívat, třeba i demonstrovat na náměstí nebo jít na fotbal. Vše můžete, ale ne všechno vám prospívá. Ovoce rozvolněnosti je další vlna pandemie. A další lockdown, někdy smutný, někdy smutnější. A vztahy umírají na oubytě, jak by řekla moje babička. Oubytě byly souchotiny neboli tuberkulóza. Je-li vztah postižen souchotinami, nemůže za to. Souchotiny znamenají celkovou oslabenost, bolesti a nepříjemné stavy, znamenají ale hlavně izolaci. Ano, pořád si ještě telefonujeme, pořád si posíláme maily. Začínáme však být jaksi chudokrevní, což také k souchotinám patří. Chybí komunikace naživo. Bojíme se riskovat návštěvu, co kdybychom někoho (ale hlavně sebe) nakazili? Přeprava busem, vlakem nebo metrem přináší podobná rizika jako dobrovolný vstup do jámy lvové. Komu se chce věřit, že lvi jsou momentálně přežraní?

A tak se množí další škrty v diářích.

Nebo třeba – jste zamilovaní a chce se vám na rande. Normálně se děvče ve věku mezi patnácti až devadesáti nazdobí, načeše, namaluje, vyháže šatník, aby s obtížemi vybralo slušivý outfit. Kde mám tu modrou kabelku a botičky k ní? A nebude pršet?

Za časů korony si chuť na rande raději necháváme zajít. Rouška setře každý make-up, oblečení volíme univerzálně outdoorové, protože stejně nevymyslíme, kam jít. Sbohem zákoutí v romantických kavárnkách, sbohem líbání pod kvetoucími stromy, sbohem tancování v dešti. Bereme, co je. Držet se za dezinfikované ruce, to snad by šlo, ale protože nemáme ruce dvoumetrové, riskujeme konflikt se zákonem.

V diáři máme i další neuskutečnitelné plány – návštěva příbuzných mimo republiku, později mimo okres. Dobrovolnické aktivity, abychom pomohli někomu, komu chybí naše služba. Vítání nového občánka v našem obvodu nebo křest v kostele? Odkládají se svatby, dovolené, autorská čtení i módní přehlídky, festivaly, vernisáže nebo výlet balónem. Jediné, co se neodkládá, je pohřeb. Musíme tam všichni. A že nás přibylo! Jestli nevěříte, podívejte se na zakřížkované Staroměstské náměstí v Praze. K sedmadvaceti českým pánům přibylo 25 000 obětí koronaviru, což je přibližně počet obyvatel okresního města.

Účast na manifestaci k výročí prvního zemřelého na COVID-19 jsem z pochopitelných důvodů nevyužila. A tak jsem alespoň poslechla žalující zvony, které se 22. 3. 2021 rozezněly i v našem městě.

Letošní diář, tedy ten s označením 2021, vypadá na první pohled jako zbytečný. Termíny návštěv lékařů by zvládl i hloupý mobil. Jenže, v tom mém diáři je i letos kromě všednodenní radosti v každém řádku vepsáno také neviditelné mene tekel. Zdálo by se, že varování, které v biblických dobách tak fatálně rozhodlo kaldejského krále Belšasara, neskýtá moc naděje. Ale stejně jako já, měl i Belšasar kolem sebe dostatek moudrých lidí a příležitostí dosáhnout i na Boží přízeň. Stačilo popřát sluchu korektním prorokům, přijmout svou porci zodpovědnosti a především zamyslet se nad svou zpupností, přestat s povyšováním se nad Boha.

Kdyby tehdy připustil, že smysl jeho života je v lásce a úctě k Bohu a lidem, kdyby si víc vážil živých lidí než bůžků a neživých model, byl by ještě dlouho živ. Jenže umřel tak rychle, že si ani nestihl povšimnout naděje, která neumírá.

Smrtelník, zbavený síly a moci, velmi rychle propadá panice a strachu. Místo víry v živého a milosrdného Boha hledá náhražky. Také jste si všimli, že v poslední době nás víc než praktický život zajímá počasí a zdraví? Jsou to totiž velmi křehké hodnoty, které bychom rádi ovládli, ale nevíme jak na to. Dokonce je ani nemůžeme vyznačit v diáři. Zdraví, stejně jako nejistá budoucnost v předpovědi počasí, se stalo postmoderní modlou. Modlou mnoha národů, ale také skvělým byznysem. Nemoc se nestala opakem zdraví, ale nástrojem moci, manipulace a zisku. A smrtelník podléhá a ve snaze přežít za každou cenu a profitovat i z toho mála, co zbývá, často zapomene na ty, které mívával rád. Jeho duše je zahlušená strachem z bezmoci. Už nemáme věci pod kontrolou, jak jsme bývali zvyklí. Tak mnohá přátelství, lásky a vůbec vztahy tonou ve vlnách pandemie. Bojím se, že se tyto zbytečné oběti do života už nikdy nevrátí. Alespoň mnohé z nich.

Před námi, kteří věříme v ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Krista, jsou další Velikonoce ve stavu nouze. Nebudou bohoslužby, procesí, sederové večeře, nebudou pomlázky ani hody doprovody. Zdá se, že časy korony s frustracemi, depresemi a živořením jen tak nepominou.

Navzdory všemu zřetelně prosvítají pod bílými místy mého diáře slova:

„Ať jdeš kamkoliv, já jsem s tebou,“ praví Hospodin.

A také v každém dni roku připomíná, že strach je zbytečný, když ON je s námi. A také, že jeho láska nepomíjí, dokonce ani za časů korony.

Slzy za zemřelé i za zmarněná přátelství padají na papírové stránky. S těmi slzami přichází i hodina děkování za všechny dny, které nejsou bílým místem v mapě života ani vyškrtnutou nadějí v diáři věčnosti.

AŤ DOBRÝ BŮH VÁS PROVÁZÍ
I V ČASECH NOUZE A BOLESTI

DELICIE NERKOVÁ

Vlastním jménem Jaroslava Novotná, je původním povoláním speciální pedagog. V současné době pracuje jako privátní psychoterapeut. Její celoživotní práce s lidmi ji naplňuje a inspiruje stejně jako její křesťanská víra. Spolu s manželem vychovali dceru a syna a nyní se radují ze sedmi vnoučat.

Do roku 1989 publikovala kromě občasných drobných próz a básní v časopisech jen odborné články v oboru speciální pedagogika. V roce 1990 přijala definitivně svůj literární pseudonym Delicie Nerková a začala vydávat poezii vlastním nákladem. „Šuplíkové“ básnické sbírky, nashromážděné v předchozích 25 letech, zlikvidovala a začala psát zcela nově, se silným duchovním kontextem. Prózu píše výjimečně, ačkoliv příběhy lidí, které potkává, i její vlastní mají velmi dobrou odezvu jak v časopisech, tak i v literárních soutěžích. Autorka získala opakovaně prestižní ocenění jak za poezii, tak i za prózu v soutěžích Literární Šumava, Literární Varnsdorf, Literární Čáslav, Mělnický Pegas, Tachovská reneta i při dalších příležitostných soutěžích vyhlášených časopisem Zora, nakladatelstvím Okamžik, o. s., Ministerstvem kultury a Ministerstvem práce a sociálních věcí.

V roce 2020 se její povídka z této knihy – Depka za časů korony – zařadila do almanachu Dekameron 2020 vydaného Obcí spisovatelů České republiky v nakladatelství Bondy.

www.JablkovyKsaft.cz

www.wikipedie.cz Delicie Nerková

DOSUD PUBLIKOVÁNO

Poezie

Te Deum (1991)

Jóbova zpověď /Zpráva o mrtvých/ (2001)

Andělské zvonění (2003)

Pravdy a pocity/Sedmý den (2005)

Klauni a šašci (2006)

Pod fíkovníkem (2006)

Hledači pokladů (2007)

Průniky (2009)

Druhé dětství (2011)

Sepraná košile (2013), vydal Balt-East

Přikryto marností (2018), vydal Křesťanský sbor Ostrava – Kunčičky (KSb)

Próza – knižně

Darmojadi (2008), vydalo o. s. Okamžik

Psí knížka (2017), vydal Nadační fond Mathilda

Občanským jménem Martin Jeřábek, vystudoval Pedagogickou fakultu UK v Praze, obor Výtvarná výchova – Český jazyk a literatura, promoval s diplomovou prací na téma „Experimentální poezie a její odrazy ve výtvarném umění“. Pracuje jako učitel na základní škole, je členem Evangelické církve metodistické, rediguje metodistický čtvrtletník Slovo a život, působí také jako kurátor výstav křesťanského umění v projektu GaleriECM. Žije v Praze – Dubči s manželkou a pěticí synů.

Ralf Mošt se hlásí k bohaté a pozoruhodné tradici české experimentální poezie 60. let, reflektuje širší historický vývoj vizuální poezie takřka od starověku a zároveň do této linie vnáší postmoderní akcenty a své osobité přístupy. Jeho básně-obrazy mají převážně spirituální charakter, jsou nevšední výpovědi o hledání cesty člověka za Bohem (a Boha za člověkem) i o hledání cesty člověka k člověku.

www.RalfMost.cz

VÝBĚR Z VÝSTAV A REALIZACÍ

výstavní síň U Sv. Jana, Jimramov (2021)

galerie U Jižního, Plzeň (2020)

literární kavárna Sedmdesátka, Tachov (2019)

radnice Prahy 15 – Horní Měcholupy (2018)

Maltézský sál, hrad Strakonice (2014)

artotéka Městské knihovny Praha – Opatov (2013)

galerie hotelu Gustav Mahler, Jihlava (2012)

...

nástěnný velkoformátový obraz do modlitebny ECM Sedlčany (2015)

nástěnný velkoformátový obraz do modlitebny ECM Jihlava (2011)

prostorová poetická instalace „Člobrda“, kostel sv. Ludmily Praha 2 (2011)

velkoformátová instalace svatebního obrazu, ECM Praha 2 (2007)

stálá expozice v čekárně ordinace MUDr. Sobotky, Praha – Chodov

stálá expozice v klubovně ECM Praha – Nové Město

stálá expozice v kavárně ECM Plzeň – Lochotín

...

„Obraz jedna báseň“, sbírka vizuální poezie, vlastním nákladem (2008)

„Pošta od Ralfa Mošta“, sbírka experimentální poezie, vlastním nákladem (2004)

Rybí polévka za časů korony

Delicie Nerková

Literární redakce: Alena Pecková

Grafická úprava: Ralf Mošt

Autor obálky (SOS – Spas Občany Své): Ralf Mošt

IXΘYC – antická mozaika dostupná např. na

www.thehousechurchbook.com

Vydalo nakladatelství Talent Pro ART, s.r.o.

Praha, 2021

jako svou 22. publikaci

Vydání: 1.

Nakladatelství Talent Pro ART, s.r.o.

Michelská 18/12a, Praha 4

www.talentproart.cz

Tisk:

Tisk Pětka s.r.o.

Horova 1631, Roztoky u Prahy